

Sygn. akt II Ca 827/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kośka

Sędziowie: SSO Beata Piwko

SSO Małgorzata Klesyk (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.

przeciwko Gminie K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 5 kwietnia 2013 r. sygn. VIII C 1479/12

oddala apelację, zasądza od Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. na rzecz Gminy K. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 827/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. o zapłatę kwoty 11 986 zł od pozwanej Gminy K. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2 400 zł tytułem kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Lokal mieszkalny numer(...)położony przy ulicy (...)w K.pozostaje w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.. Dla przedmiotowej nieruchomości prowadzona jest w Sądzie Rejonowym w Kielcach księga wieczysta (...)w której dziale II jako właściciel ujawniony jest Skarb Państwa- Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W.. Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010 r. wydanym w sprawie sygn. akt VIII C 292/10 Sąd Rejonowy w Kielcach nakazał K. L.i J. M.opróźnienie powyższego lokalu mieszkalnego

i wydanie go Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.oraz orzekł o uprawnieniu K. L.i J. M.do otrzymania lokalu socjalnego i z tego powodu wstrzymał wykonanie wyroku do czasu zaoferowania przez Gminę K.lokalu socjalnego. Pismem z dnia 28 lutego 2011 r. powód wezwał Gminę K.do przedłożenia K. L.i J. M.ofert zawarcia umowy najmu

lokalu socjalnego na podstawie art. 14 ust. 1 i 6 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Pozwany otrzymał powyższe pismo w dniu 8 marca 2011 r. Powód obciążył Gminę K. należnościami z tytułu odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego dla K. L.i J. M. za okres od 9 marca 2011 r. do 31 maja 2012 roku w łącznej wysokości 11 985,05 zł, na którą składają się opłaty za używanie przedmiotowego lokalu oraz opłaty pośrednie w postaci zaliczek na media. Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że w mieszkaniu przy ul. (...) mieszkają J. M. z żoną K. oraz pełnoletnimi dziećmi: A., K. i M.. K. L. mieszkał w lokalu do dnia 26 lutego 2012 r., kiedy to zmarł. Osoby zajmujące lokal nie regulują w ogóle dobrowolnie opłat za użytkowanie lokalu, za dostawę centralnego ogrzewania, zimnej wody, odbiór ścieków i wywóz nieczystości stałych. Przeciwko K. L. prowadzona była egzekucja komornicza dotycząca należności za lokal a komornik dokonywał potrąceń z emerytury K. L..

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest bezzasadne. Powód dochodzi na podstawie art 417 kc naprawienia szkody wyrządzonej mu przez to, że pozwana gmina nie zaoferowała K. L.i J. M. zawarcia umów najmu lokalu socjalnego, co skutkuje tym, że nie mogą być oni eksmitowani a zajmowane przez nich mieszkanie nie może zostać wynajęte innym osobom, przez co powód traci możliwość do uzyskania czynsz, którego nie płacą osoby dotychczas zajmujące ten lokal. Sąd Rejonowy uznał, iż powód wykazał, że Gmina K. pozostawała w zwłóce z przedłożeniem oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego i co za tym idzie zobowiązana jest co do zasady do naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Szkody tej nie wykazała. Wprawdzie Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. złożyła do akt szereg dokumentów księgowych, jednakże stanowią one wyłącznie dowód na okoliczność naliczania przez stronę powodową wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie przez K. L.i J. M. z przedmiotowego lokalu. Do chwili śmierci K. L. uwagi na toczące się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego z jego emerytury potrącane były należności za różne okresy. Sąd Rejonowy przyjął zatem, że bez kartoteki finansowej dotyczącej powyższego lokalu wraz z dokumentami źródłowymi, nie można zweryfikować czy dokonane potrącenia nie dotyczyły również okresu objętego żądaniem pozwu, a co za tym idzie powód nie złożył dokumentów które mogłyby stanowić dowód na okoliczność wysokości rzeczywistej szkody. Pismo powoda z dnia 11 stycznia 2012r do którego dołączył kartotekę było złożone po terminie zakreślonym przez sąd do jego złożenia pod rygorem ujemnych skutków dla postępowania dowodowego i kolejno na rozprawie w dniu 14 lutego 2012r zostało zwrócone w trybie art 132kpc. Natomiast późniejszy wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z kartoteki finansowej sąd oddalił na rozprawie w dniu 26 marca 2013r jako spóźniony. Nadto Sąd I instancji podniósł, iż samo niedostarczenie lokali socjalnych przeciwko wymienionym w wyroku z 2 grudnia 2010r nie doprowadziło po stronie powoda do powstania dochodzonej przez niego szkody, albowiem w lokalu tym zamieszkują K. M. (1), A. M., K. M. (2) i M. M., co do których nie została orzeczona eksmisja i osoby te są obowiązane do regulowania należności za korzystanie z tego lokalu. Powód nie może więc obecnie wynająć lokalu innym osobom i czerpać z tego korzyści a sytuacja taka nie wynika z zaniechania po stronie pozwanej związanego z niedostarczeniem lokalu socjalnego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 k.p.c. polegające na pominięciu przez Sąd zgłoszonych przez stronę powodową wniosków dowodowych, w tym wniosku dowodowego zgłoszonego w dniu 13 marca 2013 r., co spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym art. 132 § 1 k.p.c. polegające na bezzasadnym zarządzeniu zwrotu pisma procesowego z dnia 11 stycznia 2013 r. wraz z dołączonymi załącznikami i opisami traktując w/w pismo jako pismo procesowe a nie jako uzasadniony wniosek dowodowy co spowodowało pominięcie przez sąd zgłaszanych przez stronę powodową wniosków dowodowych i tym samym doprowadziło do błędnych ustaleń dotyczących stanu faktycznego.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od Gminy K. na rzecz powoda kwoty 11 985,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy jak również wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny i wnioski prawne. Sprostowaniu podlega jednak wewnętrzna sprzeczność uzasadnienia. Otóż w jednym miejscu Sąd stwierdza, że pozostawanie w zwłoce z dostarczeniem lokalu socjalnego pociąga za sobą zobowiązanie do naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki (k-7 uzasadnienia), a której wysokość nie została udowodniona, by w końcowej części uzasadnienia, tym razem prawidłowo ustalić, że szkoda w postaci niemożności wynajęcia lokalu innym osobom nie wynika z zaniechania wynikającego z niedostarczeniem lokalu socjalnego, a jest następstwem zamieszkiwania w nim jeszcze innych osób, co do których nie została orzeczona eksmisja a które zobowiązane są do regulowania należności za korzystanie z tego lokalu (k-13 uzasadnienia). Wynika z powyższego jednoznacznie, że sąd wykluczył związek przyczynowy między niedostarczeniem lokalu socjalnego a dochodzoną szkodą w postaci możliwego do uzyskania czynszu, co wyklucza odpowiedzialność pozwanego. Powyższy pogląd Sąd Okręgowy podziela w całości. W lokalu zamieszkują również inne osoby, wobec których nie toczyło się postępowanie w sprawie sygn. VIIC 292/10 ani też powód nie przedstawił co do tych osób żadnego orzeczenia nakazującego opuszczenia lokalu, choć A. M., K. M. (1) oraz J. M. są tam zameldowani i mieszkają od 1983 roku, M. M. od 1989 roku a K. M. (2) od 1991 r. (k. 132). Argument podnoszony przez powódkę, że nie może wynająć lokalu przy ul. (...) ponieważ Gmina K. nie wskazała lokalu socjalnego K. L. (zmarłemu 25 lutego 2012 r.) i J. M. i wobec tego ponosi straty finansowe jest w ustalonym stanie faktycznym pozbawiony uzasadnienia. Nawet gdyby Gmina K. wskazała K. L. i J. M. lokal to pozostałyby w przedmiotowym mieszkaniu pozostałe osoby, wobec których nie orzeczono eksmisji i nie byłoby podstaw prawnych do usunięcia ich do wskazanego dla K. L. i J. M. lokalu. Z uwagi na zamieszkiwanie wymienionych wyżej osób, powódka nie mogłaby wynająć lokalu innym osobom i czerpać z tego korzyści. Mimo wyprowadzenia się eksmitowanych w dalszym ciągu musiałyby w nim zamieszkiwać osoby, zobowiązane solidarnie do ponoszenia kosztów jego zajmowania, co najwyżej w wysokości niższej o należności naliczane od osób (a nie za m²), które przeniosłyby się do lokalu socjalnego, z tym, że taka szkoda także nie została wykazana w sprawie. Podkreślenia wymaga, że sytuacja ta nie wynika z zaniechania strony pozwanej związanej z niedostarczeniem lokalu socjalnego osobom, którym takie uprawnienie przyznał Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010 r. sygn. akt VIII C 292/10 a z faktu, że powód nie przedłożył tytułu wykonawczego o eksmisji co do wszystkich osób zamieszkałych w lokalu. Fakt ten ma zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Powód ani w toku procesu mimo zarzutu, ani w apelacji nie odniósł się do powyższego, pomijając część rozważań Sądu Rejonowego i błędnie przyjmując bezsporność odpowiedzialności pozwanej za powstałą szkodę. Podnoszone w apelacji orzeczenia Sądu Najwyższego nie były wydane na gruncie stanu faktycznego, w którym w lokalu zamieszkują jeszcze inne osoby nie objęte orzeczeniem eksmisyjnym i nakazującym przyznanie lokalu socjalnego.

Natomiast oba zarzuty apelacji sprowadzają się tylko do podważenia stanowiska Sądu Rejonowego co do niewykazania wysokości poniesionej szkody. Ta okoliczność ma jednak drugorzędne znaczenie, albowiem pomiędzy zaniechaniem Gminy K. a powstałą szkodą po stronie Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. nie zachodzi związek przyczynowy.

Mimo to odnośnie zarzutów apelacyjnych Sąd Okręgowy stwierdza, że zgadza się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania konieczne było dołączenie kartoteki księgowej i dokumentów źródłowych, gdyż nie można było wykluczyć iż istnieje tytuł wykonawczy zobowiązujący do zapłaty należności za okres objęty pozwem i wówczas zapłata przez K. L. rodziłaby skutek zaspokojenia względem wszystkich zobowiązanych solidarnie. Tymczasem wnioski dowodowe na powyższe okoliczności nie zostały skutecznie zgłoszone w sprawie niniejszej.

Apelacja zarzuca naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd Rejonowy wniosków dowodowych zgłaszanych przez stronę na powyższe okoliczności, co spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego. Zarzut obrazu art. 233 kpc może się dotyczyć tylko dowodów dopuszczonych, natomiast zarzut dotyczący pominięcia dowodów winien być oparty o obrazę innych przepisów kpc. Ubocznie więc tylko podnieść należy, że wniosek dowodowy złożony w dniu 13 marca 2013 r. został prawidłowo oddalony przez sąd na rozprawie w dniu 26 marca 2013 r. Sąd I instancji

prawkłowo pominął wniosek dowodowy strony uznając go za spóźniony, albowiem zawodowy pełnomocnik nie złożył go w terminie zakreślonym stosownie do art 207§6kpc i art 217§ 2kpc i nie podniósł okoliczności wymienionych w tych przepisach pozwalających na dopuszczenie spóźnionego dowodu (postanowienie z 20 grudnia 2012r k-133, pismo z 13 marca 2013r k-158).

Zauważyć należy, że apelujący nie może powoływać skutecznie zarzutów natury procesowej, w tym m.in. zarzutu z art. 132 § 1 k.p.c., albowiem w toku postępowania przed Sądem I instancji nie zgłosił w trybie art. 162 k.p.c. zastrzeżenia do protokołu dotyczącego uchybienia sądu przepisom postępowania. Stronie, która nie skorzystała z tego uprawnienia nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Brak winy w niezgłoszeniu zastrzeżenia musi być uprawdopodobniony, w niniejszej sprawie okoliczności tej w ogóle nie podnosił pełnomocnik powoda w toku postępowania. Sąd Okręgowy uznał, że skoro powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika to winien takie zastrzeżenie zgłosić w terminie określonym w powołanym artykule, czyli na rozprawie dnia 14 lutego 2013r na której zapadło zarządzenie o zwrocie pisma. Na rozprawie tej powód był obecny. Nie ulega wątpliwości, że dla zachowania uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, z wyjątkiem przewidzianym w art. 162 zd. 2 k.p.c. wymaga się - poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia - wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania wraz z wnioskiem o wpisanie tak sformułowanego zastrzeżenia do protokołu. Niewpisanie zastrzeżenia do protokołu powoduje utratę podnoszonych zarzutów. W niniejszej sprawie zastrzeżeń powyższych pełnomocnik nie uczynił a zatem utracił możliwość skutecznego powoływania się na nie w sądzie odwoławczym. Powód nie uprawdopodobnił też, że nie zgłosił zastrzeżeń bez swej winy. Do zmiany pełnomocnika doszło 9 stycznia 2013r (pełnomocnictwo z k-145) , a więc nie było przeszkód by nowy pełnomocnik, który stawił się na rozprawie zgłosił stosowne zastrzeżenie. Istotne jest i to ,że podstawą zwrotu pisma z 11 stycznia 2013r był art. 132kpc a nie fakt jego złożenia po terminie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania zasądzając od Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W. na rzecz Gminy K. na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu kwotę 1200 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO M Klesyk (spr) SSO M Kośka SSO B Piwko

zarządzenie/ odpis doręczyć pełn powoda i pełn pozwanego.